

Csomakőrös 2024 tábla avató beszéd

Tisztelt Elnök asszony, Hölgyeim és Uraim, kedves Kőrösi-Csoma Sándor és Széchenyi István, a legnagyobb magyar Tisztelői!

Amikor két nagy és nevezetes magyar találkozik itt, nemzetünk fénylő csillagai nem kioltják egymást, hanem egymást erősítik, sugárzó fényüket mindegyikünkre küldve.

Érdekes, hogy egy anyagiakban tehetős arisztokratát, a külsőségekre olyan sokat adó gazdag mágnást mi is kapcsolta össze a szerényebb anyagi lehetőségű, de nagy tehetségű honfitársával? Mi is kötötte össze ezt a két, társadalmi helyzetüket tekintve egymástól olyannyira különböző helyzetű és nagy különbségű, ráadásul egymástól tízezernyi kilométer távolságra lévő magyart, akik egymással sohasem találkoztak.

A megfejtés egyszerűbb, mint gondolnánk.

Mindkettőjük számára fontos volt a haza és a magyarság szeretete. Fontosak voltak a gyökerek, amelyek megtartó erőként ma is így működnek.

Nem hóbortos ifjú, nem csapongó kamasz, hanem művelt, olvasott, világot látott, harcban edzett, háborús hőstetteiért pazar kitüntetésekkel rendelkező, katonaviselt férfiemberként jegyezte be ezt a mondatot naplójába Széchenyi István, hogy: **én a hunok legvalódibb fajtájából származom...**

Akiknek őshazáját felkutatandó kelt útra Kőrösi Csoma Sándor.

Tíz évvel ezután a gróf ezt írta naplójába: „Kőrösy az az ember, aki Ázsiában akarja megtalálni a magyarok törzsét.”

Ezért kísért Széchenyi olyan megkülönböztetett figyelemmel távolba szakadt honfitársa tevékenységét. Várta a bizonyítást!

Ez a várakozás íratta meg a Kelet népe című könyvét, ami e témában talán a legérdekesebb e csodálatos nagy szellem művei között.

Ez a nap azonban nem a legnagyobb magyarról szól, hanem ennek a településnek méltán világhírű szülöttéről, Kőrösi Csoma Sándorról. A kőbe vésett szavak őt dicsérik, a róla szóló gyönyörűen szépséges mondatok róla szólnak.

Mit is mondott Csoma Sándor?

Hogy: akkor ér véget majd küldetésem, ha egyszer be tudom majd bizonyítani, hogy ellentétben a finn-magyar elmélet mellett kardoskodók megnyilatkozásaival, a magyar nép igenis Attila népe.

Kőrösi Csoma Sándornak Tibetbe nem sikerült eljutnia. Odafelé útjában hunyt el, nem messze az áhított föld határától. Nem sikerült a kínai krónikákban említett tarkalovúak népét felkeresni, a pa-shi-kuli-kat. Vélem, ebben a kínai terminus-

technikusban nem nehéz felismernünk a szikuli nép nevét, akiket kereste, de nem sikerült megtalálnia.

Ezt követően írta a gróf, pontosabban vésette azokat a csodálatos mondatokat Csoma Sándor síremlékét ábrázoló kis medalion-festmény aranyozott keretére, amit élete végéig az íróasztalán, a szeme előtt tartott, hogy:

„Egy árva magyar pénz és taps nélkül, Kőrösi Csoma Sándor bölcsőjét kereste a magyarnak, és végre összeroskadt fáradalmi alatt. Távul a hazátul alussza örök álmát, de él minden jobb magyarnak lelkében...”

A bizonyítás ugyan elmaradt, de a lelkekben élt tovább a megingathatatlan hit, hogy a hunok legnemesebb fajtájából származunk.

A nagyon fontos közlendők már a Bibliában is kőtáblákra kerültek. Kőrösi-Csoma Sándor életműve és Széchenyi mondatai megérdemlik, hogy kőbe legyenek vésve. Azért is, mert a szó elszáll, de a kő: marad. Beszélnek-e a kövek? Igen, és hozzánk szólnak. És a kő maradandó, a kő marad. A kő emlékeztet majd bennünket a nagy elődökre a jövőben is.

Bölcs erdélyi költőt kell idéznem: Wass Albert klasszikusa, hogy: **a kő marad.** Mi elmegyünk, de a kő marad.

Itt köszönöm meg **Halassy-Nagy Endrének**, a Széchenyi Társaság megalakulásától fogva tagjának, a kezdeményezést e tábla felállítására. Azt az elszántságot, amellyel meggyőzte társaságunkat a megőrzendő gondolat maradandó kőbe vésésére.

Bizonyára ez nem volt véletlen, mert a Gondviselő nem a véletleneken át sarkalja tettekre az embert, hogy: „mit kell tenni, min kell kezdeni, hogy Magyarország felvirágozzon” ?:

Emlékezni nagyjainkra és TENNI a jót.

Köszönöm a Kőrösi Csoma Közművelődési Egyesületnek, Ferencz Éva elnök asszonynak a tábla befogadását és elhelyezését e méltó helyen, Domahidi-Dóczy Ildikónak a tábla elkészítését, és mindannyiuknak, akiknek fontos volt ennek az emlékhelynek a megvalósítása.

Sajnos ma nem tudok itt lenni Önökkel, mivel egy jótékonysági rendezvényen kell lennem Budakeszin, de társaságunk alelnöke Dr. Pelyach István történész professzor úr e hónap 17-dik napján meg fogja koszorúzni e szép emlékhelyet.

Köszönöm megtisztelő figyelmüket!

*Felolvasásra kerül: Szemereki Zoltán, a Széchenyi Társaság elnöke nevében
2024. április 13-án Csomakőrösön*